

Krawiecka, czyli od handlarzy starzyzną poprzez nowobogacki pałac do gmachu głównej poczty

Kolejna ulica w „Kwartale Kuśnierzy” to ulica Krawiecka. Sama obecna nazwa ulicy jest nieco myląca, bo co jak co, ale członkowie wpływowego i bogatego cechu wrocławskich krawców raczej na niej nie mieszkali. Niemiecka nazwa ulicy – Mäntlergasse – pochodzi od naprawiaczy i handlarzy starych płaszczy i wszelkich ubrań (*Mäntler*), jak uczenie wywiódł Herman Markgraf w swoim dziele o historii wrocławskich ulic. Tak więc obecna ulica Krawiecka powinna nosić raczej miano Płaszczarskiej lub Staropłaszczarskiej, ewentualnie Starzyzny, a nie Krawieckiej..

Leżąca tuż przy murach miejskich sąsiadowała Krawiecka z Zaulkiem Winogronowym (*Weintraubengasse*), z którego pomocą łączyła się dopiero z ulicą Olawską. Zaułek ten, biorący swoją nazwę od imienia gospody „Pod Winogronem” istniał jeszcze do 1964 r. Sąsiadowała też dzisiejsza Krawiecka do 1951 r. z Zaulkiem Niskim (*Graben* lub *Grabenohole*), gdzie w średniowieczu biegło miejskie podwałe. Oba urokliwe zaulki zostały zlikwidowane wraz z rozbudową obecnego Placu Dominikańskiego. Domy, w ogólnej liczbie siedemnastu, stojące po obu stronach Krawieckiej, spotykał podobny los, jaki był udziałem innych posesji w mieście. Średniowieczne kamienice obecnej Krawieckiej burzono, aby na ich miejsce wznieść bardziej okazałe domostwa, przebudowywano oraz łączono z parcelami sąsiednich ulic.

Wschodnia pierzeja ulicy (numeracja 1–9) została nobilitowana przez obecność na swoim terenie pałacu von

Schreyvolgów, wzniesionego w latach 1705–1711, na rogu z obecną ulicą Wita Stwosza. Pałac ten, którego zachowany do dnia dzisiejszego portal możemy oglądać wmurowany w kamienicę Rynek 4, wybudowany został na zlecenie wiedeńskiego bankiera–nuworysza obdarzonego w początkach XVIII wieku szlachectwem. O samym pałacu wiadomo jedynie tyle, że w latach śląskiej wojny siedmioletniej pomiędzy Prusami a Austrią stacjonował w pałacu głównodowodzący pruską obroną Wrocławia w 1760 roku generał Friedrich Bogislaw Taubentzen (1710–1791), późniejszy komendant miasta. Historia rodu Schreyvolg, a przynajmniej jej

wschodnia pierzeja wraz z pałacem uległa rozbiórce, w tym bowiem miejscu władze pruskie wzniosły imponujący i nowoczesny jak na owe czasy gmach Poczty Głównej (*Haupt Postamt*). Właśnie wtedy, podczas rozbiórki pałacu przeniesiono do rynku wspomniany wcześniej portal. Sam gmach poczty nie przetrwał oblężenia w 1945 r., a jego wypalony szkielet rozebrano w początkach lat 50. XX wieku.

Inny, nieco łaskawszy los stał się udziałem zachodniej pierzei Krawieckiej. Numeracja zaczynała się tutaj od 10 do 17, licząc od strony obecnej Wita Stwosza. Zabudowania tej części Krawieckiej przynależały w większości do sąsiedniej uli-

cy Biskupiej. Istniejący na rogu z Wita Stwosza 22/23 dzisiejszy „Hotel Saigon”, noszący do 1945 r. nazwę „Hotel Deutsches Haus” został założony już w 1840 r. w istniejących tutaj dwóch kamieniczkach: „Pod Złotym Słońcem” i „Pod Bocianem”. Oba budynki wyburzono w 1903 r., aby pod nadzorem architekta Rudolfa Rauma wznieść istniejący do dzisiaj gmach hotelu. Wojennej zawieruchy nie przetrwała za to pozostała część zachodniej pierzei Krawieckiej, której wypalone mury straszyły jeszcze

w połowie lat sześćdziesiątych. Dopiero w 1967 r. wzniesiono tu czteropiętrowy, trzyklatkowy blok mieszkalny, który miał zapoczątkować nigdy niezrealizowaną, podobną zabudowę reszty ulicy. Obecnie, w miejscu niegdyśszego gmachu poczty, trwają prace budowlane nad wzniesieniem nowoczesnego, szklano–betonowego budynku handlowo–mieszkalnego z luksusowymi 210 apartamentami.

ŚŁAWOMIR OPASEK

Gmach głównej poczty widziany od strony obecnego Placu Dominikańskiego zajmował również całą wschodnią pierzeję Krawieckiej. Wystająca zza budynku po prawej stronie wysoka kamienica stała na miejscu dzisiejszego hotelu Saigon. Pocztaówka sprzed 1903 roku.

finansowa prosperita nie trwała jednak zbyt długo, skoro już pod koniec tego samego stulecia mieściła się w dawnym pałacu... fabryka wyrobów tytoniowych. Barokową siedzibę wiedeńskiego bankowca przebudowano następnie w duchu klasycyzmu około 1800 r., by w roku 1833 umieścić w nim siedzibę pruskiej poczty królewskiej. Niebawem, bo już w pół wieku później, w latach 1883–1888 cała